

YVONNE PŘENOSILOVÁ

SKLÍPEK

(1964 - 68)

1. strana	
1) Ronnie Self-Dub Albriton/Jiří Štaidl
Roň slzy (I'm Sorry)
Sbor Lubomíra Pánka
Taneční orchestr Čs. rozhlasu řídí Josef Vobruba	2:34
2) Karel Mareš/Eva Jarošová
Měsíc
Olympic	2:43
3) Jerry Reed
That's All You Gotta Do
Olympic	2:10
4) Shari Sheeley-Jackie de Shannon
He's So Heavenly
Pavel Sedláček se svou skupinou	2:02
5) Mogul-Piero Soffici/Petr Rada
Tak prázdná (Perdono)
Sbor Lubomíra Pánka
Orchestr Karla Krautgartnera řídí Josef Vobruba	2:35
6) Towa Carsonni/Ivo Rožek
Javory (Cuore)
Mefisto	2:34
7) Ladislav Štaidl-Antonín Gondolán/Eduard Krečmar
Sklípek
Orchestr divadla Apollo	2:08
8) Traditional/Jiří Štaidl
Pomalů a líně (Lazy River)
Sbor Lubomíra Pánka
Taneční orchestr Čs. rozhlasu řídí Josef Vobruba	2:23
9) Lee Hazelwood/Eduard Krečmar
Boty proti lasce (These Boots Are Made For Walking)
Taneční orchestr Čs. rozhlasu řídí Josef Vobruba	2:30
2. strana	
10) Irving Berlin
All By Myself
Sbor Lubomíra Pánka
Studiová skupina Karla Duby	2:24
11) John Kander-Fred Ebb
My Colouring Book
Sbor Lubomíra Pánka
Studiová skupina Karla Duby	3:56
12) Salvatore Palomba-Eduardo Alfieri
In questo momento
Sbor Lubomíra Pánka
Studiová skupina Karla Duby	3:25
13) L. Chiosso-L. Edwards-L. Weiss
Credi
Sbor Lubomíra Pánka
Studiová skupina Karla Duby	2:26
14) Jan Spálený/Vladimír Poštulka
Starý pán
Apollobeat	2:22
15) Jan Spálený/Rostislav Černý
Noční modlitba
Sbor
Apollobeat řídí Petr Spálený	3:00
16) Karel Svoboda/Zdeněk Rytíř
Zimní království
Sbor Lubomíra Pánka
Orchestr Karla Krautgartnera řídí Josef Vobruba	3:38
17) Cramer Gorni-Mario Panzeri-Giuseppe Rastelli/
Eduard Krečmar
Pippo (Pippo non lo sa)
Sbor
Traditional Jazz Studio	2:14

Bylo jí málo přes šestnáct, když si v listopadu 1963 zazpívala s Olympikem na prknech Semaforu. Recenzent Hudebních rozhledů Josef Kotek pak napsal: „A tohle všechno je tedy... proloženo hudbou a zpěvem. Tu zdařilejší, tu zas amatérštější: až třeba po onu baculatou českou Mařenku, kterou si člověk umí docela dobře představit – dejme tomu v národním kroji při nějaké baráčnícké slávě a která přesto smutně píše Roň slzy (I'm sorry) s mimikou a podáním odkoukanými od starů světového stříhu.“ O koncertu Olympiku v Alhambře, kde zároveň vystupovalo Černé divadlo, napsal Pavel Grym do Lidové demokracie, že měl ze zpěvu Přenosilové dojem černější než celé Černé divadlo. Když se natáčel televizní Supraphonkoktejl, přehlídka nejúspěšnějších desek roku, zpívala Roň slzy místo ní Helena Vondráčková.

Tím víc vyniká instinkt skladatele a dramaturga Karla Mareše, který jediný Přenosilovou vytipoval z mnoha amatérek, účastnic Formanova středometrážního filmu Konkurs, a vlastně vnutit Olympiku, publiku a posléze i kritikům.

Promluvila za část své generace, té v džínsách, křiklavé, rytmické, osvobozené od velkých, prázdných slov. Procházela Semaforem, Apollem, londýnským studiem firmy PYE a italskými koncertními pódii, nepoznamenaná slávou ani povrchností, s báječným darem zesmšnit v zákulisi sebe samu, o svých rodičích, babičce Karle Svobody nebo Karlu Gottovi ani nemluvě. Jak se zlepšovala – také zásluhou pedagoga Roberta Roznera – její výslovnost a uvolňovaly některé seškrčené polohy, je slyšet na tomto výběru,

razeném příkrmě chronologicky.

Je to první a jediná LP deska Přenosilové, třebaže v dopisu ze Supraphonu z 6. 11. 1967 stojí „ze s určitostí vyjde LP...“ Invaze polských mladých v srpnu 1968 byla rychlejší a Yvonne zastihla v zahraničí.

„Mám strach,“ svěřila se západoněmecké televizi, „podepsala jsem 2000 slov a bojím se, že bych ani zpívat nemohla.“ Pohotový Jan „Nu což“ Kliment to v Budem pravu komentoval: „Výrok Yvonne Přenosilové... dokázal, jak zpitoměli propagandou jsou ti lidé, kteří uvěřili ve vlnu zatýkáni, v teror a procesy...“ Pro velký úspěch Klimentovy úvahy ještě po dvou letech takřka slovo od slova zopakoval v téměř listu Květoslav Faix.

Mezitím se z Yvonne Přenosilové stala v Mnichově letuška, maminka a posléze hudební redaktorka Svobodné Evropy. Sotva mohla tušit, že si v Československu přehrávají její staré singly mladí posluchači. A že jí koncem roku 1989 uvítají v Praze, jako kdyby tady s námi celých těch jednadvacet let byla.

Photos © Luboš Svatek 1990
Design © Ondřej Turna 1990
Sleeve-note © Jiří Černý 1990
Odpovědný redaktor obalu Lev Pavluč
Tisk Severograf, Děčín

Nahrávky z let 1964–1968
Čs. rozhlasu (1, 5–7, 9),
Čs. televize (14) a Supraphonu (ostatní)
Vybral a sestavil Jiří Černý
Sestřih a konečná zvuková úprava
Jindřich Straka
Odpovědný redaktor Zdeněk Němeček

YVONNE PŘENOSILOVÁ